

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lugduni, M.DC.LI.**

IV. Quæ partes informantur animo?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

tantum terminando secundum tale predicatum, & secundum se, totam unionem, attingendo materiam primam tanquam aliud unionis extremum: & hac ratione anima rationalis communicat subiecto predicatum rationalis, quia secundum predicatum rationalis terminat unionem respicientem materiam tanquam alium terminum.

27 Hurtad. disp. ... sect. 5. expl. hanc sententiam de replicatione facti per intellectum potentem apprehendere animum unitum physice secundum omnia sua predicata non uniti secundum predicatum rationalis materiam, quia non exercet operationes rationis in materia, quo sensu potest dici animum non uniti omnibus quatenus sensitivum, quia non elicit in omnibus sensationes: sed neque secundum hanc explicationem subsistere potest hac opinio, quia etiam si anima non exercet operationes in subiecto, potest intelligi illi unita secundum predicatum illud, quo potest esse tales operationes exercere, uniti enim secundum predicatum rationalis, non est exercere rationationem in subiecto, cui unitur, sed terminare unionem secundum virtutem intrinsecam, quam habet anima secundum identitatem ad tales operationes exercendas, sicuti uniti animum ut sensitivum non est sensationem exercere, sed uniti secundum virtutem sensitivam quod est idem ac virtutem illam esse unionis terminum, sicuti omnes affirmant animum rationalem ut sensitivum uniti omnibus, etiam si sensationes in omnibus non exercet. Sed esto non dicatur uniti animum secundum illam virtutem cuius actiones a materia non dependet; adhuc dici deberet animum ut rationalem, esse unitum quia exercet actus ratiocinandi in cerebro, a cuius dispositionibus dependet ad operationes rationales exercendas, quibus deficientibus, illas non potest exercere, ut patet in amentibus, & delirantibus. Quod autem non exercet has operationes in omnibus partibus corporis, nihil refert, quia etiam non exercet omnes operationes sentiendi in toto corpore, & nihilominus dicitur uniti, ut sensitiva, ergo dicitur, ut rationalis, unita, etiam si operationes ratiocinandi in toto corpore non exercet.

28 Rursus probo animum ut rationalem uniti. Animum rationalis constituit humanam naturam rationaliter viventem, ut omnes fatentur, & constat ex Concilio Constantiopolitano VI. in epist. Sophronij quae habetur actione 11. & actione 13. approbata est, & descripta ut fidei orthodoxae consona, in qua dicitur Verbum sumpsisse carnem humanam non solum quomodocumque viventem, sed etiam rationalitatem, & intellectusualitatem: ergo anima ut rationalis unitur subiecto, & est forma compositi. Probo consequentiam: forma non potest constituere compositum tale secundum illam rationem, secundum quam non est forma illius, & non est unita materiae: ergo si communicat composito predicatum rationalis, secundum predicatum rationale est forma compositi, & est unita materiae. Antecedens probo. Eatenus forma se tota communicat quatenus est forma illius, & illud componit simul cum materia, ergo secundum rationem, secundum quam non est forma illius, neque est unita materiae, non se potest tota communicare: ergo si communicat quatenus rationalis, erit quatenus rationalis unita. Probat hac ratio adhuc per intellectum quomodocumque praescindentem animam ut rationalem uniti, quia formalissime per illum homo intelligitur essentialiter rationalis, & non potest intelligi anima formaliter communicans hoc predicatum, si non intelligatur secundum illud unita: ergo debet intelligi unita secundum hoc predicatum, quia nequit anima se communicare secundum aliquod predicatum, secundum quod non sit formaliter unita, quia tota illius communicatio consistit in unionem media qua se tota communicat, & compositum tale constituit.

29 Aliter potest benignius explicari Caietanus: ipse enim loco citato asserit animam intellectivam secundum essentiam esse actum corporis; non autem secundum potentiam, quia anima intellectiva, in quantum potens est intelligere, non est perfectio corporis, cum intelligere in corpore non suscipiat. Et subdit postea animam intellectivam esse formam corporis. Ex quo auctores inferunt sensisse Caietanum, animam ut vegetativam, & sensitivam esse formam corporis & non secundum gradum ratiocinandi. Intelligi tamen possunt quae docet Caietanus de anima, ut proximè, & formaliter intellectiva per potentiam illi superadditam, secundum quam non est forma cor-

poris, quia intellectus superadditus non respicit materiam tanquam subiectum, cui immediatè sit vivens, sed tantum ipsam animam cui tantum immediatè unita, & ex qua educitur. Quod si potentia superaddita in antimonem ponatur, adhuc posset nonnullam explicationem empi Caietani sententia, si illas formaliter distinguere mus ab ipsa anima in qua intellectus praescinderet gradum rationalis tanquam radicem potentiae intellectivae, etiam identitatem cum ipsa anima, posset enim dici animam uniti secundum gradum rationalis, quem toti communicat, non tamen in ordine ad nostrum intellectum, secundum rationem formalem potentiae intellectivae; in sententia vero, quae adhuc formaliter potentiam intellectivam ab animo non distinguit, locum habere nequit modus loquendi Caietani, verum à Caietano exigendum non est, ut ipsae suas loquutiones aliorum sententis accommodet, satis illi erit si iuxta sua principia consequenter loquatur.

Tertio. Durius in hac re loquutus est Ferrara secundo contra Gentes cap. quinquagesimo octavo, dubitat. vi. §. Ad primum eorum dicendum, ubi haec habet: Anima intellectiva ut sic, non est actus corporis, sed tantum in quantum virtute continet vegetativam, & sensitivam, eo quod non volatur materia nisi propter vires sensitivas, quibus ad intelligendum indiget, & ideo si ponatur ut vegetativa, & sensitiva in homine distincta, ut pote habens tantum quod intellectiva est, nullius corporis est actus. Quae verba missimè indigent interpretatione, ut in verum explicari possint, & cohaereant cum dogmate tradito in Clementina cap. Firmiter, de summa Trinit. ubi definitur animum rationalem verè esse hominis formam, legantur verba Clementinae supra adducta.

PUNCTUM IV.

Quae partes informantur animo?

Maior difficultas est de sanguine an informetur formam rationali in homine, & formam viventis in aliis animalibus. Negat Pater Suarez tom. 3. in 3. part. disp. 151. sect. 3. §. Altera pars. Vasquez tom. 1. in 3. part. disp. 36. ma. Conimbr. 1. de generatione c. 4. q. 14. & alij apud ipsos. Oppositam sententiam defendit Hurtad. disp. 1. sect. 6. pro qua refert D. Thomam, & Caietanum, & Ariag. disp. 1. sect. 9. subsect. 2. & alij apud istum. In hanc sententiam magis inclino, non propter rationem aliquam efficacem, quam pro illa inveniunt, existimo enim utramque facillimè posse defendi, & neutram efficaciter probari, sed propter aliqua testimonia, quae adducit Hurtado ex Scriptura, & Tridentino. & propter auctoritatem Augustini adiuncti testimonio Levit. ubi dicitur cap. 17. Animam omnia carnis in sanguine esse. Super quod D. August. q. 57. in Levit. ait: *Aliquid vitale est in sanguine, quia per ipsum maxime in hac carne vivit: ipsum vitam corporis vocavit animam.* Hae Augustinus quibus vitam, quae est anima, sanguini tribuit. Deinde sanguinem hominis informari animo rationali, sic probo: sanguis est vera pars hominis: ergo informatur animam rationali, consequentia est legitima: nam cum sanguis non sit materia, neque forma, non potest esse pars essentialis: ergo si est pars debet esse pars integralis, sed omnis pars integralis informatur formam totius; ergo sanguis si est pars informatur formam hominis. Tota difficultas est in hac probatione antecedentis, videlicet, quod sanguis sit pars; hoc in primis suadet, quia homo sine sanguine esset mancus & mutilus: ergo sanguis est pars: consequentia probatur: si sanguis non esset pars, homo penitus exanguis haberet omnes partes integrales, & essentielles: ergo esset integer, ergo non mancus, neque mutilus: Antecedens, non aliam fortorem probationem habet, quam ipsam apprehensionem; quis enim dicit hominem exanguem, integrum esse si autem quis id intrepidè affirmet, existimo non facillè convincendum fore, quia quod aliqui adducunt in confirmationem huius antecedentis, videlicet hominem exanguem ineptum esse ad omnes actiones vivens, & sine illo conservari non posse, licet verum sit, non tamen efficaciter probat intentum, idem enim accideret homini non habenti aërem ad respirandum, & tamen aer non est pars corporis.

Idem antecedens videlicet sanguinem esse partem hominis efficacius probatur auctoritate Innocentij III. in quadam Extravagante, de celebratiōe Missarum, ubi docet aquam

aquam, & sanguinem fluxisse de corpore Christi, ut ostenderet Christi corpus habuisse quatuor humores pertinentes ad veram hominis constitutionem: ergo si pertinent ad constitutionem hominis sunt partes illius: ergo & sanguis est pars hominis. Idem probatur ex Tridentina. sess. 13. cap. 3. Vbi postquam definit corpus ex vi verborum esse sub specie panis, & sanguinem sub specie vini ex vi eorundem, corpus tamen & sanguinem simul esse, tam sub specie panis, quam sub specie vini id fieri dicit; verba sunt Concilij: *Vi naturalis illius connexionis, & concomitantiae, quae partes (Christi) Domini, qui iam ex mortuis surrexit non amplius mortuus inter se copulantur.* Quibus verbis expressè docet Concilium sanguinem esse partem corporis Christi, cum asserat comitari corpus ex vi connexionis quae partes illius copulantur. Abstineo ab aliis rationibus, quibus hæc conclusio solet probari, existimo enim omnes alias esse inefficaces: talis est quæ desumitur ex vnione Verbi ad sanguinem, quia melior pars Theologorum asserit Verbum posse vniri creaturæ irrationali, ac proinde non rectè inferitur: Verbum fuit vnità sanguinis: ergo sanguis est informatus animo rationali.

4 Obiicies primò. Sanguis non est vnitus reliquis partibus corporis: ergo non est informatus animo rationali. Respondeo, negando antecedens, assero enim plures partes sanguinis esse vnitas iecori, ratione quarum totus sanguis inter se vnitus corpori viuienti vnitur.

5 Obiicies secundò. Sanguis est alimentum. Respondeo sanguinem non esse alimentum totius viuientis adæquatè sumpti, quia hoc includit sanguinem; sanguis autem alimentum est partium solidarum viuientium, neque est inconueniens partes quasdam viuientis ali ex alia parte, sanguine videlicet, quia cum sint partes heterogenæ, potest caro alterare compartem aliam, videlicet sanguinem, introducendo in materia illius proprium carnis temperamentum, quo præcisè sanguis, qui est fluidus, fiet solidus, & habebit rationem carnis, si partes heterogenæ sunt intrinsecè eiusdem rationis, vel si sunt diuersæ rationis cum diuerso temperamento introducet pars alia diuersæ rationis. Nec mirum est vnā partem formæ viuientis esse impossibilem cum alia diuersæ rationis, cum inter formas adæquatas eiusdem speciei, & eiusdem omnino rationis, hæc impossibilitas intercedat.

6 Obiicies tertio. Sanguis habet eandem formam quando est intra corpus, ac quando est extra illud, sed quando est extrā, non est animatum: ergo neque quando est intrā. Respondeo negando antecedens, sanguis enim extra corpus in ipso instanti quo separatur à sanguine intra corpus remanente amittit formam viuientis, cuius non leuis est coniectura amissionis coloris sanguinis, quæ eiusdem amissionem sequitur.

7 Obiicies quartò. Si sanguis est informatus formā hominis, ergo sanguis est corpus illius, ergo ex vi verborum est sub specie panis: consequens non potest admitti; ergo neque antecedens. Respondeo nomine *corporis* non intelligi quodcumque corpus metaphysicè sumptum, sed corpus solidum, quod à sanguine distinguitur, qui nomine *corporis* non significatur, præcipuè in consecratione panis, in qua ponitur corpus per modum cibi; sanguis autem non est per modum cibi, sed per modum potus.

8 Contra hunc dicendi modum, quem adducit Hurtado insurgit Neotericus quidam hac ratione. Mustum etiam si extra vnam non sit per modum cibi, sed per modum potus, dum tamen est intra vnam, est per modum cibi: ergo etiam sanguis dum est intra carnem erit per modum cibi. Hæc obiectio non est contra Hurtad. sed contra institutionem mysterij directè opponitur, in illo enim instituta est conuersio vini in sanguinem Christi per modum potus, & tamen non ponitur sanguis Christi extra carnem, sed intra carnem: ergo si sanguis intra carnem non est per modum potus non ponitur sanguis ex vi verborum sub speciebus vini per modum potus. Videant recentiores quid inferunt, & quam absurdè arguunt. Respondeo, magis fluidum esse sanguinem intra venas quam mustum intra vnam, & ita hoc non est per modum potus intra vnam. In hoc argumento amplius nõ est immorandū, ea enim quæ ex morali existimatione dependēt non sunt rationibus metaphysicis examinanda.

9 Addo tamen prædictum argumentum eandem vim habere, & eodem modo procedere in materia Eucharistica, etiam si dicatur sanguinem non viuere, ac proinde abs re hic adducitur, quia sanguis, etiam si habeat formam non viuētis, æquè erit corpus, ac si formam viuētis habeat.

Francisc. de Ouedo, Philosoph. Tom. II.

deinde in quacunque opinione sanguis dicitur sanguis hominis, intra cuius carnem continetur. Ergo cum sanguis inclusus intra carnem Christi dicatur, & verè sit Christi, & ad illum pertinens, & ex alia parte sit corpus, dicetur corpus Christi: ergo demonstrabitur his verbis: *Corpus meum* à Christo prolatis. En teneris respondere verbum *corpus* non significare in consecratione corpus metaphysicè sumptum; sed corpus solidum, quod fluido, & cum sanguine opponitur, quæ conclusio optima est, & æquè in vtrāque sententiā subicitur.

Obiicitur quartò. Sanguis augetur per iuxtapositionem: ergo non est viuens. Nego antecedens. Vnde enim constat augeri per iuxta positionem, an quia fluidum? minime; quædam enim solida augentur per iuxta positionem, alia verò per intrinsecum sumptionem: ergo idem in fluidis continget, in quibus nulla poterit dari ratio, propter quam non possint per intrinsecum sumptionem augeri.

Dicendum est secundò, ossa animari, sunt enim partes valde præcipuæ hominis, ex defectu enim cuiusvis ossis homo dicitur mancus: sunt enim ossa tota structura hominis, sine quibus consistere non valet.

Dicendum est tertio, dentes animari. Hanc conclusionem infero ex præcedenti, sunt enim eiusdem rationis cum reliquis ossibus, deinde eam probò: dentes non augentur per iuxta positionem; sed per intrinsecum sumptionem, quia pars dentium, quæ est extra carnem, & in puero est angustior, in eodem adolescente fit latior, & augetur, illi autem parti non applicatur materia per iuxta positionem vt augeatur. Si autem inquiras quomodo dentes cum carne continentur. Respondeo, continuari per quasdam fibras carneas, quibus à reliquis partibus carnis dependent.

Obiicies. Dentes non habent terminum accretionis, quod probatur, quia continuè illorum attritione plures eorum partes deperdi necessum est, & tamen non videmus illos fieri minores: ergo continuè crescunt, adhuc in senibus, quod non contingit in reliquis ossibus. Respond. reliqua ossa non continuè augeri, quia perueniunt ad propriam magnitudinem, quam cum non deperdant, neque possunt ad productiorem se extendere quantitatem, neque hac extensione indigent: dentes verò cum continuè admittant quantitatem illam, quæ est terminus accretionis illorum, proinde nutriuntur vt substantiam deperditam per nutritionem resarciant: neque ex hoc inferitur non habere terminum accretionis, hic enim non consistit in eo quod certo tempore transacto augeri non possit entitas, quæ terminum habet, sed in eo quod non possit certam magnitudinem excedere, vt patet in carne quæ terminum magnitudinis habet, & adhuc in valde senibus augetur.

Dicendum est quartò, plumas auium viuere: probatur hæc conclusio, quia plumæ auium augentur per intrinsecum sumptionem, & non per iuxta positionem, quod ostendit proportio, quia omnes plumæ partes augentur, quæ non potest fieri per iuxta positionem, quia extremæ partes non possunt augeri per iuxta positionem, aliàs auiulæ ab auiibus auerteretur.

Dicendum est quinto. Capillos non viuere: hanc conclusionem præcipuè trado ex eo quod nullum indicium vitæ in capillis inueniam, neque fundamentum, vt eam illis concedam: deinde quia homo caluitie laborans non dicitur mancus, quod signum est capillos non esse partes hominis, sed excrementa quædam, quæ in proprium ornatum ordinauit natura. Deinde idem suadet ex illorum augmento, quod maximum esse solet, sunt enim aliqui equi, qui crinibus solum verrere possunt, quod signum est nullum terminum habere determinatum.

Obiicit Arriaga experientiam, quæ constat nonnullos homines instantis mortis metu correptos intra spatium vnus noctis incanuisse, quæ mutatio repugnaret, si capilli non haberent poros, per quos vitaliter qualitates, & humores fugerent. Licet enim vsque ad capilli radices humores traherentur non possent immutare capillum, præsertim longum. Ego sanè aculeum huius obiectionis non percipio, ad quid enim necessarij sunt pori in capillis, vt qualitates fugant, quæ breuissimo tempore canescant? qualitas enim nullis indiget poris, vt totum commect capillum, quia hæc non occupat spatium distinctum à quantitate capillorum. Deinde etiam si capilli poros habeant, per quos illam qualitatem attrahant, vnde inferitur hanc attractionem esse vitalem? nonne cum lana humiditatem corporis contigui attrahit, & lignum partes aquæ applicatæ per poros, talis attractio dicenda est vitalis? Certè si hoc dicatur,

B

dicatur,

dicatur, noua uiuentia hac experientia cognoscemus. Respondeo, illos homines canescere per productionem cuiusdam qualitatis prius productæ in capillorum radicibus, & deinde diffusæ per partes distantes ab humore, vel qualitate in carne hominis residente.

17 Aliam experientiam cuiusdam vnguenti cuius tactu capilli repente canescunt, quam pro nostra sententia sibi obiecerat Arriaga, in proprium fauorem vult conuerti, quæ negari possit, non enim facile inuenies, qui eam viderit, quia tamen illius difficultas nullius est momenti, in ea resoluenda non immoror: tantum moneo eodem modo illi responderi, ac argumento supra facto respondi.

18 Dicendum est sexto. Vngues non viuere. Hæc conclusio est contra Hurtadum & Arriagam, docentes medios vngues, quibus digiti operiuntur viuentes esse; non verò extremas illorum partes quæ digitis supereminent. Ego sanè differentiam inter medias, & extremas vnguuium partes non inuenio, pars enim quæ nunc est media successu temporis fit extrema, vt patebit, si in medio vngue punctum signes, quod postea in extrema illius parte inuenies. Deinde partes mediæ ac extremæ habent eadem omnino accidentia, neque in illis signum aliquod diuisionis inuenies: ergo sunt vnitæ, ergo sub eadem forma. Meam conclusionem probo, quia vngues nullum habent indicium vitæ: deinde crescunt per iuxta positionem, vt constat experientia per signa terminorum puncti dicta modò; deinde quia si duo signes semper æquè distabunt; qui modus augendi est proprius non viuientium, neque homo mancus dicitur ex eo quod careat vnguibus.

19 Obicit Arriaga: Ex eo quod ossa non sentiant, non licet inferri non esse viuientia: ergo ex eo quod vngues non augeantur per intus sumptionem, id non licebit inferri. Resp. quod etiam si ossa non sentiant, habent tamen proprietates alias, ex quibus inferitur esse viuientia: si verò ossibus demas augmentum per intus sumptionem nullum vitæ indicium in illis remanet.

20 Dicendum est septimo. Semen non viuere. Probat, quia non est pars hominis, non enim dicitur machus puer, in quo nondum semen est elaboratum, deinde quia semen non est datum in ordine ad viuens, in quo formatur; sed in ordine ad generationem aliis viuents, ex quo inferitur non esse partem hominis, qui illud elaborat, pars enim est in ordine ad totum cuius est pars. Aliam rationem adducit Hurt. desumptam ex Arist. de Generat. animalium c. 3. ante finem, ubi de semine hæc scripsit: Nam illud quoque excrementum est, habetque omnes partes potentia, aliu nullam: ergo semen est excrementum, & non pars hominis: ergo non habet vitam. Quod autem luxuriosi sint debiles & macri, non est quia semen animatur: sed quia sanguinem, qui vitam habebat, infumunt in semine elaborando. Spadones verò machos esse dicimus, non quia careant semine, sed quia carent nervis, quibus semen elaboratur.

21 Dicendum est octauo. Lac non viuere. Probat hæc conclusio eisdem omnino rationibus, ac præcedens, datum est enim à natura intuitu prolis, non intuitu illud elaborantis, neque virgo in qua lac non est formatum, manca dicitur. Deinde lac est excrementum, non verò vt aliqui putant sanguis nimis coctus, quia sanguis est valde calidus, lac verò nimis frigidum.

PUNCTVM V.

An Animus rationalis indiuisibilis sit.

1 Probat multi animum rationalem esse indiuisibilem, ex eo quod spiritualis sit, de qua ratione iudicium ferre non poterimus, neque exactè Puncti difficultatem examinare, si prius non præmisserimus quid importet conceptus spiritus, quid conceptus corporis in tota sua latitudine accepti vt distincti ab omni ente spiritali.

S. I.

Quomodo alij rationem corporis & spiritus definiant.

2 Hurtadus disput. 4. de anima, sect. 5. asserit corpus esse quod componitur ex partibus integrantibus extensiuè, aut pertinet ad eam compositionem. Hanc definitionem desumpit ex nostro Vasquez, qui 1. part. quest. 1. disp. 188. n. 30.

ægrè fert Patrem Suarez constituisse præsentiam Angeli ex partibus integrantibus compositam. Contra hanc sententiam plures insurgunt recentiores, qui Patrem Suarez patronum compellant disput. 4. metaph. sect. 1. & latius de Angelis lib. 4. cap. 1. cum illo pugnaciter defendentes non esse de conceptu rei spiritualis carere partibus, in quas integraliter diuidi possit. Cum Suariorum, & recentioribus eorum sententiam sic probo: Gratia habitualis, contra partibus integrantibus intensiuè, ergo sunt possibiles plures gradus gratiæ spiritualis, & inter se distincti pertinent ad vnā compositionem saltem intensiuam, & de facto datur spiritualis gratia diuisibilis in partes intensas. Concedunt aduersarij, & ex concessis infero: ergo potest dari entitas spiritualis diuisibilis in partes extensiuè diuisibiles. Hic totus argumenti cardo: probo consequentiam intensio & extensio in qualitate tantum differunt per ordinem ad subiectum: gradus enim, qui vni eodem subiecto indiuisibiliter sumpti intensi dicuntur, per diuersas subiecti partes distributi dicuntur extensi: ergo gradus qui intensiōem constituunt, possunt extensionem constituere: probo: gradus qui vniuntur eodem subiecto indiuisibiliter sumpti, possunt vni diuersis partibus subiecti, quia per se essentialiter non sunt hi gradus ita inter se connexi, vt petant eandem subiecti partem, vel idem subiectum omnes simul informare, neque per se ipsos vniuntur huic subiecto: ergo hi gradus de facto informantes idem indiuisibile subiectum possunt per diuersa subiecta distribui, ex duobus enim gradibus gratiæ, qui sunt modò in anima huius iusti posset vnus esse in eadem anima, & alter in anima alijs iusti: ergo possunt etiam in diuersis subiecti partibus subiectari: ergo possunt compositionem integrale extensiuè constituere. Virgo: vnio partium subiecti recipientis formam non potest reddere subiectum incapax recipienti partes formæ, quas sine vnione recipere posset, sed duo subiecta spiritalia, si non essent vnita, & quolibet illorum esset totum adequatum posset recipere duos gradus gratiæ: ergo etiam si essent vnita, eosdem posset recipere, & ita posset illi gradus esse in diuersis partibus subiecti distributi.

Dices repugnare subiectum diuisibile potens recipere gradus distinctos gratiæ secundum distinctas sui partes. Contrario non repugnat qualitas secundum suam entitatem diuisibilis in plures partes: non repugnat subiectum in se diuisibile. Recurris ad distinctionem compositionis intensiuæ & extensiuæ, sed non tutè: Gratia secundum suam entitatem præcisè consideratam compositionem habet, non secundum se intensiuam, vt ab extensiuâ distinguitur, quia gradus gratiæ inter se vniuntur à subiecto abstrahantur, compositionem faciunt non intensiuam, quia intensio subiecti connotat: ergo sicuti non repugnat qualitas secundum se composita ex partibus, non repugnat substantia secundum se diuisibilis in diuersas partes. Ex hac ratione infero compositionem omnem, siue extensiuam, siue intensiuam intrinsecè eiusdem omnino esse rationis, & tantum extrinsecè, & accidentaliter differre. Virgo in sententia veriori, quæ omnibus entitatibus præsentias distinctas impertitur, gratia intensa, vt octo, habet præsentiam diuisibilem in octo partes, quarum qualibet distincto gradui gratiæ correspondet: ergo hæc præsentia haberet compositionem in ordine ad subiectum, non intensiuam, quia non omnes partes gratiæ idem indiuisibile subiectum respicerent: ergo extensiuam: compositio enim extensiuâ non consistit in partibus correspondentibus diuersis spatijs partibus sed diuersis partibus subiecti: si enim modò huius papyri quantitas tota penetraretur, non ideo partes respondentes diuersis illius partibus non eandem compositionem extensiuam in ordine ad subiectum retinerent. Quod si velis compositionem extensiuam non solum entitativam subiecti, sed localem importare, dabo gratiam à subiecto separatâ cuius gradus Deus potest ponere vnum extra alterum localiter, & ita illius præsentia partes extensionem entitativâ & localem subiecti habebunt. Tandè virgo: et si forma spiritalis non possit educi ex materiali subiecto, tamè potest illi vniri, vt patet in anima rationali: ergo poterit Deus gratiam spirituale creare, & illâ vnire subiecto materiali diuisibili cū correspondentia partiu gratiæ ad partes subiecti, & ita compositione integrale extensiuam constituere. Plerique eandem sententiam impugnant ex præsentia Angelis, quæ per diuersas sui partes, in quas est diuisibilis, diuersas spatijs partes respicit, verum tamen facile probatur non esse præsentiam